

Gabriel Klimowicz

Străinul din Țara Marelui Nimic

Copyright© TRITONIC 2019 pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KLIMOWICZ, GABRIEL,

Străinul din Țara Marelui Nimic / Gabriel Klimowicz – București,

Tritonic Books, 2019

ISBN: 978-606-749-447-1

Editor: Bogdan Hrib

Coperta: Alexandra Bardan

Tiparul realizat în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

GABRIEL KLIMOWICZ

Străinul din Țara Marelui Nimic

București 2019

Cuprins

Țara Marelui Nimic	9
Petrecerea vipurilor	12
Hot Party	35
Iosif Histriotul	40
Audiența	50
Jocul de-a țara	58
Statul de drept sunt eu	68
Nuntă cu ierarh, sânge și interlopi	77
Probleme jurnalistice	96
Fiul rătăcitor	127
Deznodământul singurătății din cuplu	139
Câinii ucigași	152
Demisii fără onoare	156
Temelia unei case	173
Păcătosul Veniamin	180
Trafic greu	190
Singurătate în mulțime	206
Impozitul pe buna credință	212
Premianții	219
Dumnezeul afacerilor	227
Icoanele împărătești	234
Politica la Coadă	245
Arestul	255
Escrocheriile lui Drăgușin	273
Pușcăria preventivă	278
Probleme de familie	296
Interogatoriul	309
Icoane, aur și sânge	320
Banul văduvei și al săracului	327
Coadă de Ziua Femeii	338
Turma trențăroșilor	348
Scârbă existențială posttraumatică	353
Vagonul flenduroșilor	358
Drăgușin își aruncă telefonul la gunoi	370
Milostenia unui escroc bisericesc	380
Revenirea unui bolnav politic	394
Lotocki își pierde locul	403
Catedrala Marelui Nimic	416

Înmormântare interlopă 423

Întoarcerea lui Veniamin în altar 431

Înmormântarea secolului 441

Epilog 449

Slujba străinului 460

Ghid de nume

Vlad Lotocki - lot (pl.) - zbor (zburătorul)

Emilia - soția - aemilus (lat.) - dornic, nerăbdător.

Ducu Extricescu - Ductor (lat.) - lider, comandant; Extricare (lat.) - a strica

Victor Mizer - victus (lat.) - victorios; misere (fr.) - mizerie

Iacob Gibusescu - Iacob - (ebr.) Akab - a înșela; gibbus (lat.) - escroc

Andrei Gibusescu - Andros (gr.) - bărbat.

Miranda - miraculosus (lat.)

Crina - gr. Krinos - crin

Ovid Guest - ovis (lt.) - oaie, Guest (eng.) oaspete, străin

Alexandru Drăgușin - alexandros (gr.) apărător; Drago - iubit, scump (sl.)

Ioan - Yo-chana (ebr.)(Dumnezeu a avut milă)

Dragoș - (sl.) - iubit

Ahristescu - ahristos (gr.) - inutil

Costel Mentinescu - (lat.) Mentio - minciună - lat. constans - constant

Veniamin - (ebr.) - Benyamin - Fiul fericirii

Iosif Aplistescu - Iosif - (ebr.) jasaf - a adăuga - Aplistescu - (gr.) aplistos - lacom

Timi Iepurescu - (lt.) timere - speriat, timidis - fricos

Vetuescu - vetus (lt.) - vechi

Viragoanu - virago (lt.) - om, bărbat

Custosescu - custos (lt.) - paznic

Anton Exarhu - Antonius (lt.) - demn de laudă. Exarh (gr.) - comandant, guvernator

Geogică Malusescu - malus (lat.) - ticălos

Popa Perniciu - perniciosus lat. - rău, periculos, vătămător, dăunător

Laur Cacopios - (gr.) kakopoiós - răufăcător

*soției, Mihaela și fiilor,
Marius Michal și Paul Emanuel*

Motto: „Străin am fost și nu M-ați primit” (Matei, 25, 43)

Țara Marelui Nimic

A fost odată, așa cum a mai fost odată și încă o dată, așa cum a fost mereu și cum va fi întotdeauna, o țară a Marelui Nimic. Este numită așa pentru că, în țara aceea, "nimicul" contează, e cel mai important, e în capul listei și e peste tot. E atât de des, încât se poate spune că e grandios. Adică e cu adevărat mare. Nimicul, dacă e mic, nici nu poate fi băgat în seamă. Dar aici e mare și mult. De aceea țara se numește „a Marelui Nimic”, scris cu litere mari, pentru că e Mare.

În Țara Marelui Nimic, în afară de Nimic, mai sunt și alte lucruri foarte importante. De exemplu, Justiția. Justiția e fofoaaaaarte importantă. Țara însăși e construită pe Justiție. E o instituție! Multă lume o consideră cea mai importantă din țară. Și, este. Chiar este! Dar cum poate să fie Justiția din Țara Marelui Nimic? O Justiție banală, la fel ca în celelalte țări obișnuite, comună, neinteresantă, care nu are nimic (iar intervine cuvântul ăsta, „nimic”, care nu e de fapt), dar nimic original? Sau, dimpotrivă o Justiție foarte originală? Cred că ați ghicit. În Țara Marelui Nimic, nimic nu este obișnuit, comun, neinteresant. Iar Justiția e originală. Atât de originală încât în celelalte țări, banale, se numește de-a dreptul — prostește, evident — injustiție. „Justiția originală” e înfăptuită de un procuror. Nu de un judecător ca în alte țări. E, de fapt, Procurorul cu "P" mare. Coloana vertebrală a țării, aproape cel mai important din țară, cu leafa aproape cea mai mare, cu o putere foarte mare. Procurorul e și membru într-o organizație secretă. Există o singură organizație secretă în această țară deosebită. Procurorul, cu toate că e atât de puternic, îl are deasupra lui pe "Stăpânul Secretelor". Am uitat să spun că Țara Marelui Nimic este alcătuită din secrete care nu înseamnă nimic și tocmai de aceea sunt și așa de importante. Iar "Stăpânul Secretelor" e, cu adevărat, persoana cea mai importantă, cu leafa cea mai mare, cu puterea cea mai mare, alfa și omega în Țara Marelui Nimic.

Țara Marelui Nimic nu este, de fapt, o țară ca toate țările. Nu are granițe așa cum au alte țări. Există însă niște granițe sublimite, abstracte, niște limite de care trebuie să treci ca să ajungi în Țara Marelui Nimic. Nu se dau vize. Se trece gratis. Atât doar că trebuie să te conformezi — prin ceea ce ești, ce crezi, ce gândești și ce simți — Marelui Nimic. Și atunci ești primit. Dacă nu, nu. Ce e drept sunt și rătăciți în Țara Marelui Nimic, darăștia sunt excepțiile. Țara Marelui Nimic nu este în Olanda sau în Franța, în Anglia sau în Italia, ori în România. Frontierele Țării Marelui Nimic nu se suprapun peste cele politice, cu care suntem obișnuiți. Țara Marelui Nimic este peste tot, acolo unde sunt îndeplinite condițiile necesare.

Aici vorbele, cuvintele, valorile, instituțiile, categoriile și concepțiile pot avea același înțeles sau alt înțeles. Nu contează! De aceea și e o țară atât de originală.

De exemplu, "dreptatea" ar putea avea același înțeles ca și în alte țări. Cel puțin la prima vedere. Sigur se poate întâmpla ca "Stăpânului secretelor" să i se pară că dreptatea celorlalți, din alte țări, e ceva banal și să schimbe lucrurile ca să nu ne plictisim. El poate să considere că nedreptatea este, de fapt, tot ce poate fi mai drept. Și are, evident, dreptate. "Stăpânul Secretelor" are întotdeauna dreptate. Iar dacă nu-i dai dreptate, ești luat de Procurorul Marelui Nimic, care te bagă în pușcăria Marelui Nimic. Așa merg lucrurile. Și merg strună. E un fel de mecanism. De exemplu, poți să înlocuiești cuvântul "dreptate" cu altceva: cu "adevăr", sau "cinste", "valoare", ori cu "bun", "inteligent", "competent", "priceput", sau cu "iubire", "iubire de aproapele", sau "iubire de Dumnezeu", etc. În Țara Marelui Nimic toate se pot transforma în opusul lor sau nu: iubirea în ură și ura, în ură și mai mare.

Dar, chiar și așa, există pericolul ca toate aceste noi concepte să însemne totuși ceva. Și "ceva" e mai mult decât nimic. În „Țara Marelui Nimic” nu merge. Aici intervine "Stăpânul Secretelor" și le integrează perfect — are el metodele lui, așa cum o să veдеți, de altfel — în Marele Nimic.

Oamenii din această țară sunt foarte mândri să nu facă nimic și să fie nimicuri. Se laudă cu Marele lor „Nimic”. Ori de câte ori

reușesc să nu facă nimic, de exemplu să trăiască în fiecare zi a vieții lor, degeaba, se mândresc foarte tare cu asta.

Dar cum se ajunge în Țara Marelui Nimic? De exemplu, bărbații care se duc în fiecare zi la cârciumă și pierd acolo câte cinci-șase ore pe zi din viața lor, nu ezită să prezinte acest lucru ca pe ceva foarte important. Atunci când zilele se adună în săptămâni, săptămânile în ani și anii în zeci de ani, bărbații au trecut deja demult granița în Țara Marelui Nimic. Ei înșiși devin foarte importanți, iar nimicul, foarte mare. La fel, când sunt fani, când se duc musai la toate meciurile și pasiunea pentru o echipă sau alta le ocupă viața sau când se joacă pe calculator ore, zile și ani la rând.

Femeile, la rândul lor, dacă își petrec o zi întreagă la cumpărături, sau la salonul de cosmetică sau vorbind despre rețete culinare, ori despre copii, ori pur și simplu despre ceva legat de corpul lor — cum ar fi părul, unghiile de la mâini, cele de la picioare, sprâncenele, ochii, genele, pielea, pieluțele, închieturile, sânii, sexul, organele sexuale, menstruația, vergeturile — dobândite neapărat în perioada când au fost gravide -, dinții, călcăiele, etc., etc., etc., prezintă asta ca pe o ispravă deosebită, de parcă ar fi esența vieții și a existenței lor. Și, probabil că așa și este. Atunci când zilele devin ani, nimicul devine mare, important, devine „NIMIC”.

În Țara Marelui Nimic, „nimic” nu însemna nimic. În același timp, e totul. Acesta-i cel mai important secret al cărui stăpân este, cine altul, alfa și omega, "Stăpânul Secretelor".

Întrebarea care se pune cu acuitate este: ce se întâmplă, în Țara Marelui Nimic, cu cel care nu aderă la sistemul de „valori de nimic” unanim acceptat? Cel care e minoritar, înconjurat de o mare de NIMIC? Cel care nu aderă la „valorile” NIMICULUI? Ce se întâmplă cu excepția de la regulă?

Și mai e o întrebare: cum știi că e vorba despre Marele Nimic? Cine hotărăște asta? Excepțiile sau majoritatea? Poate că minoritarul e nebun și se vede înconjurat de Marele Nimic dar, de fapt, nimicul e chiar el? Sau viceversa. Despre asta este vorba în povestea care urmează. Adică despre Marele Nimic.

Petrecere VIP

Vlad Lotocki ajunsese, împreună cu soția lui, Emilia, înainte ca petrecerea să înceapă. Erau primii. Petrecerea, avea loc într-unul dintre cele mai la modă restaurante din Capitală, pe nume „Hot Party”, proprietatea unei cunoștințe de-a Emiliei, Iacob Gibusescu, un om de afaceri de succes. Îl ajutase și pe Vlad, odată, cu o sponsorizare.

Familia Lotocki sărbătorea 5 ani de căsătorie. Lotocki știa că sunt 5 ani în care soția sa încetase să-l mai iubească și se îndepărtase de el. Era o diferență mare de vârstă între ei. Când o cunoscuse, el avea aproape 40 de ani și ea doar 19. Era o fată de o frumusețe răpitoare pe vremea aceea, o fată cu o apariție pură și romantică, cum nu mai întâlnise. Avea aerul acela, irezistibil pentru bărbații puternici, de femeie fragilă, nevinovată, care are nevoie de ocrotire. Se îndrăgostise de ea nebunește și după toate aparențele și ea de el. Cu trecerea timpului își dăduse seama că femeia era cu totul altfel decât își închipuise. Devenise de un egoism și de un egocentrism feroce. Nu-și ascundea câtuși de puțin disprețul pentru el, pentru vârsta lui, pentru faptul că se conduce după principii într-o lume fără reguli, în care face fiecare ce vrea, dacă poate. Îi reproșa că se pune în afara acestei societăți, în care toată lumea se înclină, necondiționat, în fața banului și a succesului efemer și frivol. Emilia își bătea joc de cărțile scrise de el, pe care nu le înțelegea și le considera plictisitoare. Nu pricepea de ce se vând, totuși. Ea, oricum, nu ar fi cumpărat așa ceva. Erau firi foarte diferite. Emilia era o brunetă cu un păr bogat și ondulat care-i cădea mai jos de umeri. Avea fața albă, sprâncene groase, negre, frumos arcuite, un nas acvilin și o gură plină, cărnoasă, deasupra unei bărbii voluntare. Era iute și temperamentală, certăreață și extrem de dinamică.

Lotocki avea un cu totul alt temperament. Era un bărbat luminos, blond, cu câteva fire argintii, cu ochi albaștri, aspri, serioși. Era înalt, slab, chiar astenic, dar ațos, având în el o anumită tărie care îi venea mai ales din interior. Și era tacticos. Nu se grăbea niciodată. Un tip pansiv și precaut, care își ducea mișcările, implacabil, până la capăt, fără să se răzgândească sau să se grăbească vreodată. Își lăsa părul lung să i se odihnească pe umeri sau îl strângea într-o coadă. Avea o frunte înaltă, un nas drept, proeminent și lung deasupra unei guri bine conturate, care părea înghețată într-un zâmbet permanent ironic și o bărbie pătrată, despărțită în două de o adâncitură la mijloc.

Emilia iubea petrecerile. Îi plăcea să se așeze cu toaletele plătite de cărțile soțului ei și să facă cumpărături scumpe. Cea mai mare problemă a ei era aceea că Lotocki nu putea să-i satisfacă toate pretențiile. I se părea că îi taie aripile, că o îngrădește cu neputința lui și ajunsese să-l considere nedemn de ea.

Pentru Vlad Lotocki, din cei cinci ani petrecuți împreună cu Emilia, patru fuseseră de suferință. Se convinsese deja că nevastă-sa e irecuperabilă, știa că ajunsese să îl și înșele și era convins că, în curând, îl va anunța că se desparte de el. De aceea fusese ușor surprins când apăruse, gudurându-se pe lângă el, așa cum nu o mai făcuse de mult, cu ideea asta de petrecere, prin care să sărbătorească cei cinci ani de căsnicie. La început nici nu vruse să audă. Dar Emilia era un drac insistent, care nu renunța nici moartă la ceea ce își pune în cap. Pe urmă, se gândise că este, mai degrabă, o petrecere de despărțire și cedase ca să scape de tortura pisălogelii zilnice. Tot ea venise și cu ideea localului. Lui Lotocki i se păruse că Gibusescu acceptase prea repede să se înhame la o asemenea cheltuială. El, sărbătoritul, nu avea banii necesari pentru închirierea unui întreg restaurant de lux și nici nu putea să plătească cheltuielile unei petreceri cu peste 100 de invitați, așa cum își dorea nevastă-sa. Începu să bănuiască că Emilia se culcă cu afaceristul, iar acesta se simțise obligat să o recompenseze. Lotocki nu îl cunoștea prea bine pe Gibusescu, nu erau prieteni. Dar își dădea seama că Emilia se potrivește mult mai bine cu omul de afaceri decât cu el.

Nu-i plăcea petrecerea asta. Avea impresia că este timp pierdut luat în stăpânire de Marele Nimic. Ajunsese la concluzia că, de multe ori, oamenii, în pornirea lor de a pierde vremea aiurea, exagerau importanța actelor lor nesemnificative. Se pierdeau în tot felul de acțiuni, care le mâncau timpul și viața, dar care nu aveau de fapt nici o importanță pentru devenirea lor, pentru menirea lor pe acest pământ. Acțiunile acestea — de fapt, o pierdere de vreme din punct de vedere existențial — trebuiau însă justificate cumva. Niciunul nu era dispus să accepte că pierde timpul și că, de fapt, se agită pentru a nu face nimic. Iar justificările trebuiau să satisfacă orgoliul personajului, așa că erau înfățișate ca fiind enorme, erau exagerate ca să pară esențiale pentru existența celui pierdut în plasa înșelătoare a nimicului. Așa era înfățișată și petrecerea asta, ca o mare chestie, ca un lucru extrem de important, vital. Adică ceva „mare”. Marele Nimic, cum îl numea Lotocki. În țara, în ținutul Marelui Nimic intrau toate născocelile, înșelătoriile și justificările la care recurgea omul, astfel încât să poată, mințindu-se, să-și piardă viața fără să-i pară rău. Omul care cădea în plasa Marelui Nimic își pierdea umanitatea și devenea carne de tun pe câmpul de bătălie spirituală al propriului său suflet. Era ispita supremă prin care oamenii erau atrași să renunțe la demnitatea lor de ființe spirituale, pentru a deveni apți de a îngroșa rândurile armatelor îngerilor căzuți. Plasa Marelui Nimic îi orbea astfel încât să nu mai vadă răul, să-și piardă discernământul și să-și dedice tot timpul lucrurilor care nu contează într-o ordine spirituală.

Gibulescu preluase de la început frâiele organizării petrecerii, secondat de Emilia. Împreună alcătuiseră listele de invitați, împreună hotărâseră cine, unde să stea, ce fel de muzică vor avea, meniul, în general, totul. Pe Lotocki îl pusese în fața faptului împlinit și, în scurt timp, acesta își dădu seama că, pe cei mai mulți dintre invitați, nici nu-i cunoștea. El, însuși, părea o prezență insolită la propria sa petrecere. Se simțea ca un fel de obiect din colecția unui magnat. I se părea că, de fapt, era sărbătoarea lui Gibulescu care, ca să-și decoreze panoplia de „valori” (omul de afaceri avea obiceiul de a se înconjura

de oameni de cultură și de politicieni, pe care îi „achiziționa” cu pasiune de colecționar) îl invitase și pe el, un jurnalist și un scriitor cu o anumită notorietate.

Pe măsură ce localul se umplea de lume, Lotocki se simțea din ce în ce mai singur și mai stingher. Nu-i plăceau petrecerile acestea ale opulenței ostentative, pline de strasuri și butaforii văzute și nevăzute. Îl făceau să sufere. Nu le înțelegea rostul. Se autosugestionă că este, de fapt, petrecerea de adio, după care va urma despărțirea lui de Emilia, pentru ca totul să aibă o logică, să capete sens. Gândul ăsta îl ajuta să suporte mai ușor chinul la care era supus de gălăgia, infatuarea și falsitatea oamenilor în astfel de împrejurări.

Emilia cheltuisese fără măsură, din economiile lui Lotocki, pe o rochie de seară „senzațională”. Lui Lotocki i se păruse din capul locului țepească, dar preferase să tacă. Emilia îi împuia tot timpul capul cu dorința ei de a se arăta cât mai des în lume și Lotocki știa că nu o poate convinge de inutilitatea și deșertăciunea acestei porniri.

Gibulescu își sărbătorea de curând nunta de argint printr-o petrecere care parcă nu fusese atât de mare și de costisitoare ca aceasta. Cei 25 de ani de căsătorie neîntreruptă — pentru un om ale cărui dese aventuri amoroase făceau deliciul revistelor de scandal — erau un lucru mai mult decât surprinzător. Nimeni nu înțelegea cum de nevasta lui, Miranda, îl suportase atâta amar de timp.

În această seară, însă, Miranda Gibulescu era strălucitoare, cu o rochie festivă, de culoare magenta închis, cu garnituri argintii. De asemenea, cerceii și bijuteriile de la gât și de pe brațe erau de mare efect. În părul vopsit blond ca mierea avea o diademă micuță, argintie, probabil prețioasă. În momentele obișnuite, Miranda era o apariție maternă, plăcută, vioaie, cu o anumită prospețime, o femeie care reușise să nu se îngrașe la vârsta ei de aproape 50 de ani. Gibulescu însă era un brunet masiv, chel, cu un ten închis la culoare, înalt și burtos, din categoria oamenilor dinamici, agitați. Mergea cu pași mari și repezi, nefirești pentru cele o sută două zeci de kilograme ale sale și, indiferent dacă se distra sau lucra, era în permanență grăbit. Un individ agitat și transpirat.

Respect pentru oameni și cărți

Dacă ar fi să-l comparăm pe Gibulescu cu Lotocki asociindu-le forme dintr-un registru acvatic, omul de afaceri părea un tumultuos și înspumat izvor de munte, grăbit și gălăgios, iar scriitorul un tău adânc și nemișcat care oglindește cerul plin de stele. Lotocki se duse la Gibulescu, care se agita între chelneri și orchestră, să-l felicite pentru împlinirea recentă a celor 25 de ani în care își înșelase cu pasiune nevasta.

— La mulți ani și... ce se urează în astfel de prilejuri? Casă de piatră?, îi întinse mâna Lotocki.

— Ce casă de piatră? răspunse Gibulescu strângându-i mâna cu putere și scuturând-o entuziasmat în sus și în jos. Am deja vreo patru. Sănătate, coane! Sănătate, că e mai bună decât toate, să avem ce bea și ce... mânca. Ha, ha, ha. Iar vouă, pentru cei cinci ani de căsătorie care se împlinesc astăzi, vă doresc tot așa, sănătate, fericire și să ajungeți la nunta de argint, cum am ajuns și noi. Uite-o și pe nevastă mea, zise Iacob Gibulescu arătând cu capul în direcția respectivă și pupând în același timp amândouă mâinile Emiliei.

Lotocki îi pupă și el mâna Mirandei, arătându-se încântat pentru felul cum arată. De fapt, Miranda chiar era o apariție plăcută.

— Vezi că l-am pus lângă voi, la masă, pe Anton Exarhu. Am înțeles că are nu știu ce să discute cu tine, zise Gibulescu făcându-i complice cu ochiul lui Lotocki.

Lotocki nu pricepu semnul lui Gibulescu. Sugera oare vreo coterie condamnabilă între el și politician, ori se dădea mare că, adică, „știe el ce știe”, doar ca să-și dea importanță? Avea încredere în senatorul Anton Exarhu, unul dintre liderii unui partid important, liberal. Un politician vechi, care prinsese aproape toate legislaturile în Parlament de după alungarea dictaturii. Un politician care, în general, se ținea de cuvânt și avea onoare, spre deosebire de mulți alții. În plus, era un intelectual de rasă. Lotocki îl considera unul dintre puținii politicieni talentați pe care îi avea Parlamentul, un om care era în stare să facă agenda zilnică a țării, având pe de altă parte și un plan, o viziune pentru viitor. Cu toate că era una dintre figurile cele mai notorii din Parlament, Exarhu reușea să se comporte ca un om normal și nu părea atins de infatuare.

Când familia Lotocki se apropie, se sculă politicos de la masă pentru a o întâmpina pe Emilia, după care îi strânse și lui Vlad mâna cu simplitate și prietenie.

— Mă bucur că ne-a pus împreună ca să am și eu cu cine schimba o vorbă la petecerea asta, spuse el.

— Eu unul sunt de-a dreptul mirat că te văd aici, spuse Lotocki făcând un semn larg către asistență, compusă mai ales din oameni de afaceri, parveniți și șmecheri.

Îi făcea plăcere să se întâlnească cu Exarhu. Politicianul era un om înalt, cu o siluetă elegantă, fără să fie prea slab și cu o față de om inteligent, care arăta fermitate. Părul alb tuns cu grijă îi lăsa un început de chelie deasupra frunții înalte. Avea buze senzuale și o bărbie cărnoasă și voluntară, care îi dădea aparența de bărbat puternic.

— Și eu sunt mirat să văd că îți petreci cei cinci ani de căsnicie aici, râse Exarhu. Ne-a agățat Gibulescu. Cum o fi făcut? Pe tine cum te-a agățat?

— Mi-a sponsorizat ultima carte. Mă rog nu e vorba de o sumă prea importantă, a sponsorizat o parte din tiraj, dar mă simt obligat față de el. Iar Emilia a ținut mult la petecerea asta.

— Soțul meu stă toată ziua cu nasul în cărți, interveni Emilia, convinsă că acum este momentul să spună ce o doare. Ducem o viață nesănătoasă. Trebuie să mai ieșim și noi în lume. Ar putea să se ducă peste tot, pentru că toată lumea îl invită, am putea să avem și noi o viață mondenă, dar el refuză orice invitație. Am putea să fim și noi mult mai vizibili și, în mod sigur, și cărțile lui s-ar vinde mai bine. Dar el nu știe decât să scrie și să citească.

— Cel puțin pe astea două le face bine, îi luă Anton apărarea scriitorului.

— Dar tu cum de ești aici?, schimbă Lotocki subiectul.

— Din același motiv ca și tine: m-a sponsorizat.

— În alegeri?

— Da, dar vezi să nu mai spui la nimeni că e secret. Atât mi-ar trebui, să aflu presa. Legea partidelor de la noi e atât de idioată,